

изъ това число се види, че писателя искалъ да представи онази страшна погибель, която и за съвременници-тъ била чудна и непонятна.

Въ таквизи тъмни и глупави времена трѣба и хора-та да бждѣтъ глушави и да се боятъ отъ сичко, што ги окржжава. Разорителни-тъ войни, глада и епидемии-тъ правятъ главна-та историческа основа, върху която било въздигнато здание-то на папека-та власть. Понеже въ сичка останала Европа хора-та живѣяли окаянно и сиромашки, — то твърдѣ лесно било на папство-то, родено въ Италия, да си отвори пътъ за въ Франция, Германия и Скандинавски-тъ земи на северъ. Въ 590 г. стана римски епископъ или папа *Григорий I*, човѣкъ хитъръ, дѣтеленъ и оштенъ. Тази голѣма историческа личностъ е назначила пътека-та, по която следъ нѣкое време Римски-тъ епископи съвършено завладѣли умове-тъ и джобове-тъ на средне-вѣкови-тъ Европейци. Преди сичко Григорий обърналъ внимание къмъ онѣзи сѣшти варвари, които негови-тъ предходници гледали съ нѣкакъвъ си отвратителенъ страхъ и съ късогледно прѣзрѣние. Той испратилъ мисионери въ Британія и подчинилъ тамошни-тъ полудиви идолопоклонници подъ своя-та власть. Послѣ се намѣсилъ въ дѣла-та на Галиканска-та църква и искоренилъ въ нея симония-та (продажба на черковни-тъ длѣжности). А Испанія, която въ това време се отрекла отъ ересъта, изново приелъ въ прегръдки-тъ на Римска-та Църква.

Таквизи постѣживания на римски-тъ епископи били сто-пѣти по-полѣзни за папи-тъ, отколко-то и най-